

Arrest

nr. 155 304 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. In 2008 huwde u officieel met B. T. (...) (O.V. X), een Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig uit Tsjetsjenië. U woonde samen met uw man en uw kinderen in de stad Nojabrsk in de autonome krug Yamalo-Nenetsk (noord-Siberië).. Op 18 en 22 februari 2011 vroegen respectievelijk u en uw man een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw man zich in 2005 in Yamalo-Nenetsk had gevestigd nadat zijn familie (moeder, broers en zussen) in 2004 uit Ingoesjetië waren vertrokken en in België asiel hadden gevraagd. Ze werden erkend als vluchteling in 2005. De familie van uw man zou problemen hebben gekend omwille van zijn schoonbroer, die verdacht werd van banden te hebben met de rebellenbeweging. Uiteindelijk zouden jullie uit de Russische Federatie zijn vertrokken omwille van

enkele racistisch gemotiveerde incidenten. In de periode 2009-2010 werd uw man tweemaal aangevallen door skinheads. Op 12 februari 2011 vertrokken jullie daarom vanuit Nojabrsk richting België. Op 25 mei 2011 besliste het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 30 september 2011 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 november 2011 werd uw beroep bij de Raad van State verworpen.

Op 31 oktober 2014 vroegen u en uw man een tweede maal asiel. In het kader van jullie tweede asielaanvraag bleven jullie bij jullie voorgaande verklaringen inzake de racistisch gemotiveerde problemen die uw man zou hebben gekend. U haalde echter ook een volledig nieuw asielmotief aan. U beweerde dat u vanaf 2000 tot 2011 bij de brandweerdienst in Nojabrsk, ressorterend onder de MVD (ministerie van Binnenlandse Zaken), zou hebben gewerkt. Doorheen de jaren promoveerde u tot de rang van kapitein. U was verantwoordelijk voor personeelszaken. In 2011 zou u uiteindelijk zelf ontslag hebben genomen omdat u voortdurend onder druk werd gezet door collega's en superieuren omdat u was getrouwd met een man uit de Kaukasus. U verklaarde dat u en uw man na jullie vertrek uit de Russische Federatie worden gezocht door de autoriteiten omdat u het voor u, in uw functie als kapitein van de MVD, contractueel verboden was om zonder toestemming van de Russische autoriteiten de stad Nojabrsk te verlaten, laat staan naar het buitenland te reizen. Vanuit uw functie zou u toegang hebben gehad tot vertrouwelijk informatie die als 'staatsgeheimen' waren geclassificeerd. Eind 2012 zou uw moeder in dit verband twee convocaties hebben ontvangen op naam van u en uw echtgenoot, waarbij jullie werden opgeroepen om bij de politie te verschijnen. Verder zou Nojabrsk, de stad vanwaar u afkomstig bent, sinds uw vertrek in 2011 zijn uitgeroepen tot een 'gesloten gebied', wat betekent dat de toegang tot het gebied wordt beperkt voor buitenstaanders en dat elke binnenkomst en uitreis wordt gecontroleerd. Dit zou jullie terugkeer naar jullie regio van herkomst verhinderen. Uw echtgenoot verklaarde verder dat hij bij terugkeer naar Rusland zou kunnen worden vervolgd omdat enkele van zijn familieleden hier in België asiel hebben gekregen. Jullie asielaanvraag werd in overweging genomen door het Commissariaat-generaal op 20 november 2014.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden benadrukt dat de eerste asielaanvraag van u en uw echtgenoot, B. T. (...) (O.V. 6.770.247), door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag op ernstige wijze werd ondermijnd. Er konden immers verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw man betreffende de racistisch gemotiveerde incidenten waarvan uw man het slachtoffer zou zijn geworden. Jullie bleken ook geen enkel begin van bewijs van deze incidenten te kunnen voorleggen. Verder bestond het vermoeden dat u en uw man jullie paspoorten achterhielden om cruciale informatie achter te houden voor de Belgische asielinstanties en bleek jullie verhaal over jullie reisroute ook niet geloofwaardig. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich in het kader van uw huidige asielaanvraag toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van jullie tweede asielaanvraag bleven u en uw man bij jullie eerdere verklaringen over de racistisch gemotiveerde gewelddaden die uw echtgenoot zou hebben meegemaakt (nl. twee aanvallen door skinheads). In het kader van jullie huidige asielaanvraag haalde uw man nog een nieuw asielmotief aan. Hij verklaarde dat hij bij terugkeer naar de Russische Federatie zou kunnen worden vervolgd omdat enkele van zijn familieleden in België als vluchteling zijn erkend. Zelf haalde u ook een volledig nieuw asielmotief aan. U vertelde dat u bij het Ministerie van Noodsituaties in Nojabrsk zou hebben gewerkt. In 2011 zou u zelf ontslag hebben genomen nadat u onder druk was gezet door mensen op uw werk omwille van uw huwelijk met een Ingoesje man. U verklaarde dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie kan worden vervolgd omdat het voor u, als medewerker van het Ministerie van Noodsituaties, contractueel verboden was om naar het buitenland te reizen, gezien u over staatsgeheimen zou beschikken. U zou dit niet hebben verteld in het kader van uw eerste asielaanvraag omdat u bang zou zijn geweest dat de Russische autoriteiten op de hoogte zouden worden gesteld van uw asielaanvraag in België. Verder zou Nojabrsk, de stad vanwaar u afkomstig bent, sinds uw vertrek in 2011 zijn uitgeroepen tot een 'gesloten stad', wat betekent dat de toegang tot het gebied wordt beperkt voor buitenstaanders en dat elke binnenkomst en uitreis wordt gecontroleerd. Dit zou jullie terugkeer naar jullie regio van herkomst verhinderen.

Het Commissariaat-generaal meent na een bijkomend onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe elementen dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de terugkeer van u en uw man naar de stad Nojabrsk, de plaats waar u bent geboren en getogen en waar u sinds 2005 samenwoonde met uw man, onmogelijk zou zijn geworden omdat Nojabrsk na jullie vertrek 2011 een 'gesloten stad' werd verklaard. U verklaarde dat dit jullie terugkeer naar jullie regio van herkomst zou verhinderen aangezien jullie volgens jullie verklaringen jullie registratieadres in de stad opgezegd zouden hebben voor jullie vertrek (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 3-6).

In dit verband moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet blijkt dat de stad Nojabrsk officieel het statuut heeft van 'gesloten stad' (cf. COI Focus. RUSSISCHE FEDERATIE. Statuut van de stad Nojabrsk en/of de autonome okrug Yamalo-Nenets). In 2013 zouden er vanuit de inwoners van de stad stemmen zijn opgegaan om van Nojabrsk, in navolging van de naburige stad Novyi Urengoi, een gesloten stad te maken door de vrije toegang tot de stad af te sluiten. In de beschikbare informatie kon echter nergens worden teruggevonden dat dit ondertussen effectief zou zijn gebeurd. De voormelde vraag in 2013 spreekt evenwel uw verklaring als zou Nojabrsk sinds 2011 een gesloten stad zijn tegen. Verder blijkt uit voormelde informatie dat een deel van de autonome okrug Yamalo-Nenets, een olie- en gasrijke regio van strategisch belang, het statuut van grensgebied heeft, wat betekent dat de toegang van buitenlanders tot deze regio wordt beperkt en dat de controle op de binnenkomst, het tijdelijk verblijf of de doorgang van personen en transportmiddelen onderhevig is aan controle door de Federale Veiligheidsdienst FSB. Volgens bronnen worden vanaf december 2012 enkel nog Russische staatsburgers met een uitnodiging van een werkgever of familieleden van inwoners van de regio Yamalo-Nenets toegelaten tot de regio (cf. 'Immigration could tear Russia Apart, Especially if Regions adopts Their Own Approaches' Jamestown, 05/03/2013). In 2013 deed het plaatselijke legislatieve orgaan van de regio een wetsvoorstel om de regels voor toegang tot het gebied nog verder aan te scherpen, door een voorafgaande permissie om naar het gebied te reizen noodzakelijk te maken. Uit deze informatie blijkt dus dat de beperkingen op de binnenkomst en het verblijf in de regio Yamalo-Nenets gekant zijn tegen niet-Russische staatsburgers en tegen personen van elders uit de Russische Federatie die naar de regio willen migreren om werk te zoeken.

In dit verband moet worden opgemerkt dat u geboren bent in de stad Nojabrsk in de regio Yamalo-Nenets, dat u daar heel uw leven hebt gewoond en dat u daar ook een permanent registratieadres ('propiska') had. Uw man verklaarde sinds 2005 over een permanent registratieadres in de stad te beschikken. Wat betreft uw bewering dat u en uw man momenteel niet meer terug kunnen keren naar Nojabrsk omdat jullie jullie registratieadres zouden hebben laten schrappen voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verhaal over het opzeggen van jullie verblijfsregistratie. Zo verklaarden jullie in het kader van jullie eerste asielaanvraag beiden dat jullie een registratieadres in de stad Nojabrsk hadden, zonder enige melding te maken van het feit dat jullie de verblijfsregistratie zouden hebben opgezegd voor jullie vertrek uit het land (CGVS gehoorverslag 11/05/2011, p. 3; CGVS gehoorverslag man 11/05/2011, p. 3). Verder bleken jullie tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de opzegging van jullie verblijfsregistratie. Zo beweerde u dat jullie naar de bevoegde dienst gingen om jullie registratieadres te laten schrappen en dat er toen ook een stempel van uitschrijving van dit adres in jullie Russisch binnenlands paspoort werd geplaatst (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 5-6). Uw man beweerde echter dat jullie zich lieten uitschrijven op jullie registratieadres, maar dat er géén stempel als bewijs van uitschrijving in de paspoorten van u en uw vrouw werd gezet. Toen uw man met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, opperde hij dat u zich misschien vergist had (CGVS gehoorverslag man, p. 4-5). Dit kan evenwel niet aanvaard worden als verklaring. Niet enkel betreft het hier louter een suggestie van uw man, uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt bovendien geenszins dat u zich niet meer accuraat kon herinneren of er al dan niet een stempel in uw paspoort werd geplaatst. Het Commissariaat-generaal merkt verder op dat u geen origineel Russisch paspoort hebt voorgelegd in het kader van uw asielprocedure. In het kader van een regularisatieprocedure in België hebben u en uw man wel een kopie van de eerste bladzijde van jullie paspoort én een kopie van de pagina met de stempels van adresregistratie voorgelegd (cf. kopijen in blauwe map). Wat betreft de pagina's met de stempels van adresregistratie die u en uw man voorlegden, dient te worden opgemerkt dat hier géén stempel van definitieve uitschrijving op jullie registratieadres in 2011 te vinden is. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat de stempel met definitieve uitschrijving op een andere bladzijde stond en dat u toevallig enkel over deze kopijen beschikte. Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij de toevalligheid dat u wel over de kopie van één pagina met adresregistraties zou beschikken, maar niet over de pagina die zogezegd de definitieve uitschrijving op uw registratieadres zou bevatten en benadrukt opnieuw dat uw bewering dat de originele paspoorten van u en uw man achterbleven bij de smokkelaar die jullie reis naar hier begeleidde bij uw vorige

asielaanvraag reeds ongeloofwaardig bevonden. Het Commissariaat-generaal wees in zijn vorige beslissing al op het feit dat u uw paspoort vermoedelijk achterhoudt om bepaalde informatie achter te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen over het feit dat u geen registratieadres meer zou hebben in Nojabrsk niet geloofwaardig zijn. Daar er bijgevolg vanuit kan worden gegaan dat jullie wel degelijk nog over een geldig registratieadres beschikken en gelet op de beschikbare informatie over de reisbeperkingen naar de regio Yamalo-Nenets, die voornamelijk bedoeld zijn om niet-staatsburgers en tegen personen van elders uit de Russische Federatie die naar de regio willen migreren om werk te zoeken, te weren, meent het Commissariaat-generaal dat er ook geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u verhinderd zou zijn om naar uw regio van herkomst terug te keren.

Ten tweede kan er ernstig worden getwijfeld aan uw verhaal dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie vervolgd zou worden omdat het voor u, in uw hoedanigheid als ambtenaar bij het ministerie van Noodsituaties, contractueel verboden zou zijn geweest om zonder toestemming naar het buitenland te reizen.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw bewering dat u vervolging zou moeten vrezen omwille van het overtreden van een uitreisverbod louter speculatief is. U verklaarde dat u eind 2012 via uw moeder vernam dat er convocaties op naam van u en uw man waren toegekomen waarbij u en uw man zouden zijn opgeroepen om te verschijnen op het politiekantoor. U zei dat deze convocaties geen reden vermelden voor de oproeping en dat u enkel kon vermoeden dat dit te maken had met het overtreden van een uitreisverbod. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen enkel inspanning hebt gedaan om te achterhalen om welke reden u en uw man effectief zouden zijn opgeroepen bij de politie, bijvoorbeeld door uw familieleden te vragen om meer informatie hierover te verzamelen bij de betrokken instanties (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 10). U kunt dan ook niet aantonen dat de convocaties in kwestie überhaupt iets te maken zouden hebben met een eventuele overtreding van een uitreisverbod.

Verder moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment hebt aangegeven dat u vervolging zou vrezen omwille van het feit dat u een uitreisverbod zou hebben overtreden. Wat betreft uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nojabrsk vermeldde u en uw man enkel jullie vrees voor racistisch gemotiveerd geweld. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u dit asielmotief had verzwegen bij u eerste asielaanvraag in 2011 omdat u vreesde dat deze informatie de Russische autoriteiten ter ore zou komen (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 8). Deze uitleg is geenszins overtuigend. Indien u in 2011 werkelijk al vreesde dat u omwille van een illegaal vertrek uit de Russische Federatie bij een eventuele terugkeer vervolgd zou kunnen worden, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit asielmotief kenbaar zou maken aan de Belgische asielinstanties, temeer u in de loop van de asielprocedure uitdrukkelijk werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van uw verklaringen ten overstaan van de asielinstanties. Er moet ook worden vastgesteld dat u na de weigering van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 25 mei 2011 nog tot 31 oktober 2014 hebt gewacht om opnieuw asiel te vragen. Het feit dat u 3,5 jaar wachtte om opnieuw asiel te vragen, doet afbreuk aan de ernst van de vrees die u beweert te kennen omwille van uw beweerde illegale vertrek uit het land. Deze vaststelling klemt des te meer gezien u verklaarde dat u reeds eind 2012 door uw moeder op de hoogte werd gesteld van het feit dat er convocaties op naam van u en uw man waren toegekomen, convocaties die u direct linkt aan het feit dat u illegaal uit het land zou zijn vertrokken (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 9-10, 12). Hoewel u dus reeds eind 2012 op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u geconvoceerd was door de politie, een feit dat u zelf verbindt aan uw voormalige werk en de regels over het verlaten van Rusland (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 2-3), wachtte u nog bijna twee jaar om opnieuw asiel te vragen. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u op dat moment op aanraden van uw advocaat bezig was met andere verblijfsprocedures (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 13). In dit verband moet vooreerst worden gewezen op feit dat de asielzoeker in de eerste plaats zelf verantwoordelijk is voor het tijdig indienen van een nieuwe asielaanvraag. Het feit dat u andere verblijfsprocedures hebt ingeleid, is ook geen afdoende reden om niet opnieuw uw nood aan internationale bescherming kenbaar te maken wanneer u over pertinente nieuwe elementen zou beschikken die zouden wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst. De vaststelling dat u naliet om binnen een redelijke termijn opnieuw asiel te vragen in België, hoewel u volgens uw verklaringen reeds eind 2012 over nieuwe informatie beschikte die zou aantonen dat u bij terugkeer naar Rusland vervolgd zou worden, doet dan ook afbreuk aan de ernst van de vrees die u beweert te kennen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over het feit of u überhaupt zonder toestemming van de Russische autoriteiten uit het land bent vertrokken. Zoals in de motivering van de weigeringsbeslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd opgemerkt, bleken de verklaringen van u en uw man over jullie reisroute van Rusland naar België absoluut niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het gegronde vermoeden dat u en uw man jullie internationale paspoorten proberen achter te houden om de hierin vervatte informatie, bijvoorbeeld over de datum van uitgifte van de paspoorten, de datum van vertrek uit het land, eventuele verkregen visa, of een legale uitreis uit Rusland, te verbergen voor de Belgische asielinstanties. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over het al dan niet hebben van een reispaspoort. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat uw reispaspoort werd afgenomen door de smokkelaar, terwijl u ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde dat u nooit een reispaspoort zou hebben gehad (cf. motivering CGVS 25/05/2011). Het Commissariaat-generaal meent dat de vaststelling dat er sterke aanwijzingen zijn dat u uw internationaal paspoort achterhoudt ook relevant is voor de beoordeling van uw beweerd vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, wordt de uitgifte van internationale paspoorten gescreend door de FSB (cf. Algemeen Ambtsbericht. Russische Federatie. 2014). Indien u effectief een internationaal paspoort zou hebben gekregen om legaal naar het buitenland mee te kunnen reizen, is dit een tegenindicatie dat u als actief medewerker van het ministerie van Noodsituaties - volgens uw werkboekje werd u contract pas beëindigd op in april 2011 terwijl u volgens uw verklaringen in februari 2011 uit de Russische Federatie vertrok - over dermate belangrijke informatie of 'staatsgeheimen' zou beschikken waardoor de overheid het u contractueel zou verbieden om naar het buitenland te reizen. Het aanvragen en verkrijgen van een internationaal paspoort, gevolgd door een legaal vertrek uit het land, impliceert ook dat de autoriteiten akkoord gaan met uw vertrek.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder dat er in de Russische Federatie voor bepaalde categorieën van personen, onder andere voor medewerkers van het ministerie van Noodsituaties, tijdelijke beperkingen kunnen bestaan op het recht om de Russische Federatie te verlaten indien zij kennis hebben van gegevens van bijzondere betekenis of strikt geheime gegevens en zij een arbeidsovereenkomst (contract) getekend hebben dat voorziet in een tijdelijke beperking van het recht om de Russische Federatie te verlaten (cf. COI Focus. RUSSISCHE FEDERATIE. Vertrek zonder toelating uit de stad Noyabrsk (autonome krug Yamalo-Nenets) voor medewerkers van het ministerie van Noodsituaties). Het Commissariaat-generaal wijst vooreerst op het feit dat u geen enkel begin van bewijs (bv. een kopie van de desbetreffende arbeidsovereenkomst) hebt voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat u via een arbeidscontract dergelijke uitzonderlijke maatregel werd opgelegd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt tevens dat artikel 18 van de wet "Over de procedure van vertrek uit de Russische Federatie en de toegang tot de Russische Federatie" stelt dat het paspoort van die categorieën van personen, voor wie een tijdelijke beperking van het recht om de Russische Federatie te verlaten wordt opgelegd omdat ze zij kennis hebben van gegevens van bijzondere betekenis of strikt geheime gegevens, dient te worden ingehouden tot het verstrijken van de termijn van de opgelegde beperking. In het licht van deze informatie wijst het Commissariaat-generaal opnieuw op het bestaan van een gegronde vermoeden dat u wel degelijk over een internationaal paspoort beschikt, dat u dit paspoort hebt gebruikt om de Russische Federatie op een legale manier te verlaten en dat u dit paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, wat moeilijk in overeenstemming lijkt te zijn met uw bewering dat u het voor u contractueel verboden was om naar het buitenland te reizen omdat u zou beschikken over 'staatsgeheimen'.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat u gerechtelijk vervolgd zou kunnen worden omwille van het overtreden van een contractuele beperking voorzien in een arbeidsovereenkomst, wat in casu geenszins is aangetoond, op zich ook niet kan gezien worden als een daad van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, in zoverre de voorziene sancties voor dergelijke overtredingen niet discriminatoir of buitenproportioneel zijn.

Ten derde moet worden opgemerkt dat de verklaringen van u en uw man betreffende de racistisch gemotiveerde gewelddaden tegen uw man en de discriminatie die u jullie beiden zouden hebben ondergaan in Nojabrsk niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft de racistisch gewelddaden door skinheads waarvan uw man het slachtoffer zou zijn geworden in 2009 en 2010 verwijst het Commissariaat-generaal opnieuw naar de verschillende ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw man die reeds in het kader van jullie eerste asielaanvraag werden vastgesteld. Deze vaststellingen blijven onverkort behouden. Daarenboven konden enkele bijkomende vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van dit asielmotief nog verder ondermijnen. Zo verklaarde uw echtgenoot in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat hij heel frequent ('wekelijks of maandelijks') werd tegengehouden door de Russische politie, waarna hij werd meegenomen en gepest en vernederd, dit alles omwille van zijn Kaukasische origine (CGVS gehoorverslag man 18/12/2014, p. 3-4). In dit verband is het echter hoogst opvallend en weinig geloofwaardig dat uw echtgenoot in het kader van zijn eerste asielaanvraag in België met geen woord had gerept over de problemen die hij met de politie of andere vertegenwoordigers van de autoriteiten zou hebben gekend omwille van zijn etnische origine. Uw man sprak toen enkel over twee

racistisch gemotiveerde incidenten met skinheads in 2009 en 2010. Hierbij vermeldde hij weliswaar dat de politie niets ondernam tegen de daders van deze feiten, maar verklaarde hij op geen enkel moment dat de politie hem zelf ook actief zou hebben gevisieerd (CGVS vragenlijst man 1e AA, nr. 3.5; CGVS gehoorverslag man 11/05/2011, p. 11-13). Toen uw man met deze flagrante ommissie in zijn verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde hij dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet had gesproken over deze problemen met de politie omdat hier geen vragen over werden gesteld (CGVS gehoorverslag man 18/12/2014, p. 4). Deze uitleg overtuigt niet. Indien uw man werkelijk zo frequent zou zijn lastig gevallen door de politie omwille van zijn etnische origine, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit spontaan zou hebben vermeld in het kader van zijn asielaanvraag, quod non. Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan jullie verklaringen als zou uw man in Rusland het slachtoffer zijn geworden van voortdurende en ernstige daden van racisme en discriminatie omwille van zijn etnische origine.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. *Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations. Report from the Danish Immigration Service. 2014*), blijkt dat er weliswaar sprake is van enig racisme in de Russische samenleving, maar dat dit zich slechts in zeer beperkte mate vertaald heeft in gewelddaden ten aanzien van Tsjetsjenen (en bij uitbreiding Ingoesjen, een nauw verwant volk), noch dat er sprake is van wijdverspreide discriminatie ten aanzien van Tsjetsjenen. Gelet op de vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande de vermeende problemen die u zou hebben gekend omwille van uw etnie, en gezien de voormelde informatie, kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw bewering dat u op uw werk onder druk werd gezet om uw echtgenoot te verlaten of om ontslag te nemen omwille van het feit dat u getrouwd was met een etnische Ingoesj (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 7), moet worden opgemerkt dat uw verklaringen op dit punt niet zonder meer kunnen worden geloofd, gezien uw overige bedrieglijke verklaringen over de daden van racisme en discriminatie ten opzichte van uw man en uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende de problemen die u beweert te moeten vrezen omwille van uw werk bij het ministerie van Noodsituaties. Het feit dat u op uw werk bepaalde problemen zou hebben gehad (druk vanwege collega's en oversten) omwille van de etnische origine van uw echtgenoot is op zich overigens ook niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten vierde, wat betreft de verklaring van uw man dat hij bij terugkeer problemen zou kunnen krijgen met de Russische autoriteiten omdat enkele van zijn familieleden (moeder, broers en zussen) asiel vroegen in België in 2004 en in 2005 de vluchtelingenstatus hebben gekregen (CGVS gehoorverslag man 18/12/2014, p. 2-4), moet worden opgemerkt dat uw man dit asielmotief niet aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Indien uw man in de Russische Federatie effectief een vrees zou koesteren omwille van de situatie van zijn familieleden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit zou hebben verteld op het moment van zijn eerste asielaanvraag in België. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat uw echtgenoot na het vertrek van zijn familie naar België in 2004 nog zes jaar (van 2005 tot 2011) in de regio Yamalo-Nenets van de Russische Federatie heeft gewoond zonder, zo blijkt uit zijn verklaringen, enig concreet probleem te hebben gekend dat gerelateerd was aan zijn familieleden. De bewering van uw man dat hij in Nojabrsk 'half illegaal' moest leven, kan niet worden geloofd (CGVS gehoorverslag man 18/12/2014, p. 2-4). Uw man bleek immers een officiële verblijfsregistratie te hebben gehad. Uit jullie verklaringen blijkt dat uw man ook een job had en dat hij openlijk kon leven in Nojabrsk (CGVS gehoorverslagen 11/05/2011 en 18/12/2014). Wat betreft de bewering van uw man dat hij bij terugkeer naar de Russische Federatie zou kunnen worden gevisieerd door de autoriteiten omwille van het feit dat hij enige tijd in buitenland heeft gewoond, dat hij asiel vroeg in het buitenland én dat hij van Kaukasische afkomst is (CGVS gehoorverslag man 18/12/2014, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat deze vrees niet gebaseerd is op concrete elementen die in deze richting wijzen. Gevraagd naar het bestaan van dergelijke elementen, stelde uw man dat hij denkt dat enkel de problemen van zijn familie (moeder, broer en zussen) al voldoende zijn. Dit kan echter niet beschouwd worden als een concrete aanwijzing dat uw man een reëel risico zou lopen om omwille van een verblijf in het buitenland problemen te kennen. Toen hem nogmaals werd gevraagd naar concrete elementen die erop zouden kunnen wijzen dat zijn verblijf in het buitenland, zijn asielaanvraag of de aanwezigheid in België van familieleden die erkend zijn als vluchteling een risico zouden inhouden bij terugkeer, verwees uw man enkel naar de convocaties die jullie ontvangen hadden. (CGVS gehoorverslag man 18/12/2014, p. 6) Zoals ook elders in deze beslissing wordt opgemerkt, kan uit deze convocaties evenwel niet worden afgeleid waarom jullie opgeroepen zouden zijn door de politie; en blijkt uit objectieve informatie dat de bewijswaarde van dergelijke stukken beperkt is gezien de corruptie in Rusland (infra). Er kan dan ook niet besloten worden dat uw man concrete aanwijzingen heeft

aangebracht voor de door hem verklaarde vrees. Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat een verblijf en asielaanvraag in het buitenland op zich problemen zou opleveren bij terugkeer (cf. Algemeen Ambtsbericht. Russische Federatie. 2014). Personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus kunnen soms te maken krijgen met problemen indien er wordt vermoed dat ze banden hebben met terroristische organisaties. Uit jullie verklaringen blijkt echter dat uw man na het vertrek van zijn familie van 2005 tot 2011 zonder problemen, gerelateerd aan uw familieleden, in Rusland heeft kunnen wonen. Er kan dus niet worden aangenomen dat hij gevisieerd zou worden door de autoriteiten omwille van vermeende banden met terroristische organisaties.

De documenten die jullie voorlegden, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van alle gezinsleden werden reeds voorgelegd en besproken in het kader van uw eerste asielaanvraag. De brief van het ministerie van Noodsituaties inzake uw ontslag, uw werkboekje en een pasfoto van u in een uniform attesteren het feit dat u voor het ministerie van Noodsituaties werkte, maar vormen geen bewijs van uw verklaringen dat u omwille van een illegaal vertrek uit het land momenteel problemen zou kunnen krijgen. Wat betreft de convocaties op naam van u en uw man dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat deze convocaties geen reden vermelden waarom u opgeroepen zou zijn geweest bij de politie (CGVS gehoorverslag 18/12/2014, p. 10). U kunt dan ook niet aantonen dat deze convocaties iets te maken zouden hebben met een eventuele overtreding van een uitreisverbod. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. COI Focus. Mogelijkheid om valse documenten te verkrijgen in de Noordelijke Kaukasus), blijkt dat dergelijke documenten in de Noordelijke Kaukasus en bij uitbreiding in de gehele Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken ook relativeert.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenoot, B. T. (...) (O.V. 6.770.247), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 18 februari 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 25 mei 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 67 727 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 september 2011, waartegen geen beroep bij de Raad van State werd ingesteld. In hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijk gemotiveerd arrest genomen met nr. 67 726 eveneens van 30 september 2011 waartegen het beroep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 7715 van 29 november 2011 (administratief dossier, stuk 17, documenten eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielaanvraag van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4. In de mate dat verzoekende partij in haar verweer op summier wijze nogmaals de door haar voorgehouden problemen weergeeft, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5. Waar verzoekende partij met betrekking tot de tegenspraak over het al dan niet aanwezig zijn van een stempel in het Russisch binnenlands paspoort naar aanleiding van het zich uitschrijven aldaar betoogt dat zij en haar echtgenoot het er bij nader inzien over eens zijn dat er desbetreffend geen zegel werd aangebracht, wijst de Raad erop dat het louter opteren voor één van de eerder voorgehouden versies niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor of verhoor tussen zij die hetzelfde beweren te hebben meegemaakt, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken

van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

2.2.6. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij helemaal niet bewijst dat zij en haar echtgenoot weigerden hun paspoorten voor te leggen om inlichtingen bij de Belgische asielinstanties te verbergen, wijst de Raad erop dat dit gegeven reeds bij de eerste asielaanvraag werd beoordeeld en herhaalt hij dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag, die om voormelde reden in kracht van gewijsde is getreden.

2.2.7.1. Aangaande de motivering dat de convocaties geen reden vermelden voor de oproeping en dat verzoekende partij enkel kon vermoeden dat deze convocaties te maken hadden met het overtreden van een uitreisverbod betoogt verzoekende partij dat oproepingen in de Russische Federatie nooit de reden van de oproeping vermelden. Verzoekende partij voegt eraan toe dat enkel de betrokken persoon de reden van de oproeping aan de politie kan vragen en dat haar moeder gevaar zou lopen indien zij contact opnam met de politie om er meer over te weten.

2.2.7.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de opmerking van verzoekende partij dat convocaties in de Russische Federatie nooit de reden vermelden voor de oproeping een blote bewering betreft daar zij deze op generlei wijze onderbouwt met enige objectieve informatie. Hetzelfde moet gezegd van de bewering dat alleen verzoekende partij navraag zou kunnen doen naar de reden van haar oproeping. Bovendien is het niet noodzakelijk dat de familie van verzoekende partij hiertoe zelf de nodige vraagstelling zou richten aan de politie, doch staat het hen vrij via tussenkomst van bijvoorbeeld een advocaat deze informatie te verzamelen. Ten slotte oordeelt de Raad dat het tijdens de eerste asielaanvraag op geen enkel moment aangegeven dat verzoekende partij vervolging zou vrezen omwille van het feit dat zij een uitreisverbod zou hebben overtreden dit onderdeel van het asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig maakt waardoor een convocatie gesteund op deze feiten, althans volgens verzoekende partij, evenmin enige geloofwaardigheid kan worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij als verschoningsgrond voor het gedurende drie jaar niet vermelden van haar vrees te worden vervolgd wegens het overtreden van het uitreisverbod opwerpt dat *“er geruchten waren dat men niet wist wat er uit de verhoren van CGRA uitkwam”* en *“dat werd gezegd dat zij bij een terugzending naar haar land door de overheid zou worden vervolgd ingevolge haar verklaringen in België”* wijst de Raad er evenwel op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Dit geldt des te meer nu uit het door verzoekende partij voorgehouden relaas naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag het immers voor zich spreekt dat dit element tot de essentie behoort van haar asielrelaas waardoor verwacht mag worden dat zij dit *ab initio* zou aanhalen. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.9. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat volgens het werkboekje van verzoekende partij haar contract pas werd beëindigd in april 2011 terwijl zij volgens haar verklaringen in februari 2011 uit de Russische Federatie vertrok – waartegen zij opwerpt een verlof van twee maanden toegekend gekregen te hebben – oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.10.1. Verzoekende partij benadrukt dat haar familie als vijand van de Russische staat wordt beschouwd daar de moeder van de echtgenoot van verzoekende partij en diens zusters en broers, waarvan een lijst als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd, in 2005 als vluchteling werden erkend en zij en haar echtgenoot door het vervoegen van deze familie door de Russische autoriteiten als gelijkgestelden zullen worden beschouwd.

2.2.10.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij duidelijk motiveert, gesteund op informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat er geen aanwijzingen zijn dat een verblijf en asielaanvraag in het buitenland op zich problemen zouden opleveren bij terugkeer naar de Russische federatie. Waar verzoekende partij stelt dat dit wel problemen zou opleveren indien dit verblijf of deze asielaanvraag zouden hebben plaatsgehad in een land waar reeds familieleden de status van vluchteling werd erkend, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft daar deze op generlei wijze door enige objectieve informatie is onderbouwd. Bovendien is de Raad van oordeel dat deze vrees volstrekt ongeloofwaardig is daar verzoekende partij en haar echtgenoot dit asielmotief pas voor het eerst aanhalen bij hun tweede asielrelaas *anno* 2014 hoewel zij reeds een eerste asielaanvraag indienden in 2011 en hun familieleden reeds de status van vluchteling werd erkend in 2005. Hier geldt dezelfde redenering als deze weergegeven onder het punt 2.2.8. daar verzoekende partij en haar echtgenoot zich bewust waren zich te begeven naar een land waar familie erkend was en zij daarenboven nog drie jaar wachten na hun eerste asielaanvraag om dit probleem aan te kaarten.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat in haar regio van herkomst in de Russische Federatie, meer in het bijzonder in de stad Nojabrsk in de autonome krug Yamalo-Nenetsk (noord-Siberië) een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 december 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn

beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Betreffende het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegd stuk – verzoekende partij houdt voor dat dit een nieuwe convocatie betreft – wijst de Raad erop dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT